

พุทธวจน

เลขที่

คำ

ที่มา

- 1 “เธอย่อมยุบ - ย่อมไม่ก่อ ; ย่อมขวางทิ้ง - ย่อมไม่ถือเอา; ย่อมทำให้กระจัดกระจาย - ย่อมไม่ทำให้เป็นกอง ; ย่อมทำให้มอด - ย่อมไม่ทำให้โพลง ซึ่งชั้นธัมมทั้งห้า”
- 2 “ผู้เข้าไปหา เป็นผู้ไม่หลุดพ้น ; ผู้ไม่เข้าไปหา เป็นผู้หลุดพ้น” - ชนุติ. ส. ๑๗/๖๖/๑๐๕ (อ/๖๘๓)
- 3 “ไม่มันหมายซึ่งสิ่งทั้งปวง ไม่มันหมายในสิ่งทั้งปวง ไม่มันหมายโดยความเป็นสิ่งทั้งปวงไม่มันหมายสิ่งทั้งปวง ว่าของเรา.”
- 4 ‘อารมย์อันเกิดขึ้นแล้วแก่เรา นี้ เป็นสิ่งมีปัจจัยปรุงแต่ง (สังขต) เป็นของหยาบๆ (โอฬาริก) เป็นสิ่งที่อาศัยเหตุปัจจัยเกิดขึ้น (ปฏิจจ สมุปฺปนฺน); แต่มีสิ่งโน้นซึ่งระงับและประณีต, กล่าวคือ อุเบกขา’
- 5 เมื่อเห็นสิ่งทั้งปวงถูกต้องตามเป็นจริง ว่าเป็นเพียงการเกิดขึ้นของธรรมชาติล้วน ๆ ว่าเป็นเพียงการสืบเนื่องกันเป็นสาย ของสิ่งที่มีปัจจัยปรุงต่อ ๆ กันมาล้วน ๆ, แล้วความกลัวย่อมไม่มี.
- 6 เราย่อมกล่าวลมหายใจเข้า และลมหายใจออก ว่าเป็นกายอย่างหนึ่งในบรรดากายทั้งหลาย อุปรี. ม. ๑๔/๑๙๕/๒๘๙ (อ/๑๑๙๘)
- 7 บุคคลควรรู้จักการวินิจฉัยในความสุข เมื่อรู้จักการวินิจฉัยความสุขแล้วควรประกอบความสุขชนิดที่เป็นภายใน อุปรี. ม. ๑๔/๔๒๗/๖๕๙ (อ/๑๑)
- 8 เราย่อมกล่าวว่า การทำใจเป็นยอดดี ถึงลมหายใจเข้า และลมหายใจออก ว่าเป็นเวทนาอย่างหนึ่งในบรรดาเวทนาทั้งหลาย อุปรี. ม. ๑๔/๑๙๕/๒๘๙ (อ/๑๑๙๘)
- 9 เราไม่กล่าวว่าอานาปานสติเป็นสิ่งที่ทำได้ แก่บุคคลผู้มีสติอันเสื่อมลงแล้ว ผู้ไม่มีสัมปชัญญะ
- 10 เมื่อเจริญสติปัฏฐานเพื่อรักษาตน ก็เป็นการรักษาผู้อื่น : เมื่อเจริญสติปัฏฐานเพื่อรักษาผู้อื่นก็เป็นการรักษาตนด้วย
- 11 สมัยใด ภิกษุเป็นผู้เข้าไปเพ่งเฉพาซึ่งจิตอันตั้งมั่นแล้วอย่างนั้น เป็นอย่างดี, สมัยนั้น **อุเบกขาสัมโพชฌงค์** ก็เป็นอันว่าภิกษุนั้น ปรารภแล้ว
- 12 ผู้รู้ธรรมชาติแห่งคาถาแม้เพียงสืบท แล้วปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม นั้นแหละควรจะเรียกว่า เป็น พหุสูตผู้ทรงธรรม
- 13 สมณะเมื่ออบรมแล้ว ... จิตจะเจริญ. จิตเจริญแล้ว ... จะ ละระาคะได้. วิปัสสนาเมื่อเจริญแล้ว ... ปัญญาจะเจริญ. ปัญญาเจริญแล้วจะ ละอวิชชาได้ ทุก.อ. ๒๐/๗๗/๒๕๗.
- 14 เราขอกล่าวกะเธอ โดยประการที่เธอทั้งหลายจะพากันประพฤติดตามกัลยาณวัตรที่เราตั้งไว้แล้วนี้ เธอทั้งหลายอย่าเป็นบุรุษสุดท้ายของเราเลย

เลขที่

คำ

ที่มา

- 15 บุคคลผู้มีความเกียจคร้าน เคลื่อนกล่นไปด้วยธรรมที่เป็นบาปอกุศลทั้งหลาย ย่อมอยู่เป็นทุกข์, และยอมทำประโยชน์อันใหญ่หลวงให้ เสื่อมสิ้น
- 16 ภิกษุผู้มีความเพียรอันปรารภแล้ว ย่อมอยู่เป็นสุข, สงัดแล้วจากธรรมที่เป็นบาปอกุศลทั้งหลาย เป็นอยู่ด้วย, และยอมทำประโยชน์อันใหญ่หลวงให้บริบูรณ์ด้วย
- 17 พวกเขาทั้งหลาย พึงปรารภความเพียร เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่ได้บรรลุ เพื่อเข้าถึงธรรมที่ยังไม่ได้เข้าถึง เพื่อทำให้แจ้งธรรมที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง เกิด.
- 18 จงมาเถิด บุรุษผู้เป็นวิญญูชน ไม่อ้ออวด ไม่มีมารยา มีสัตยชาติแห่งคนตรง, เรา พร่ำสอนอยู่, แสดงธรรมอยู่, เธอปฏิบัติตามอยู่อย่างที่เราสอน ก็จักทำให้แจ้ง ซึ่งที่สุดแห่งพรหมจรรย์ (คืออรหัตตผล) อันไม่มีอะไรอื่นยิ่งไปกว่าได้ต่อการไม่นาน
- 19 สิ่งใดไม่ใช่ของเธอ เธอจงละมันเสีย สิ่งเหล่านั้นอันเธอละเสียแล้ว จักเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่เธอ
- 20 นั่น โคนไม้; นั่น เรือว่าง. พวกเขาจงเพียรเผากิเลส. อย่าได้ประมาท, อย่าเป็นผู้ที่ต้องร้อนใจ ในภายหลังเลย.
- 21 เธอพึงทำศึกษาว่า “เราจักเป็นผู้ดำรงจิตให้ตั้งมั่นอยู่ หายใจเข้า ... หายใจออก”.
- 22 เธอพึงทำศึกษาว่า “เราจักเป็นผู้ดำรงจิตให้ปล่อยอยู่ หายใจเข้า ... หายใจออก”.
- 23 เธอพึงทำศึกษาว่า “เราจักเป็นผู้มองเห็นความไม่เที่ยง หายใจเข้า ... หายใจออก”.
- 24 เธอพึงทำศึกษาว่า “เราจักเป็นผู้มองเห็นความจางคลาย หายใจเข้า ... หายใจออก”.
- 25 เธอพึงทำศึกษาว่า “เราจักเป็นผู้มองเห็นความดับไม่เหลือ หายใจเข้า ... หายใจออก”.
- 26 เธอพึงทำศึกษาว่า “เราจักเป็นผู้มองเห็นความสลัดคืน หายใจเข้า ... หายใจออก”.
- 27 ถ้าเธอหวังว่า ความครุ่นคิดอันเกี่ยวข้อไป ทางเห้าเรือนของเรา จงหายไปอย่างหมดสิ้น ดังนี้แล้ว; เธอ นั้นจงทำในใจ ในอานาปานสติสมาธินี้ ให้เป็นอย่างดี.
- 28 ผู้เป็นธรรมวาที ย่อมไม่กล่าวขัดแย้งกับใคร ๆ ในโลก
- 29 เมื่อใดเห็นด้วยปัญญา ว่าโลกนี้ไม่มีค่าอะไรมากไปกว่า เศษหญ้าเศษไม้, เมื่อนั้นเขาย่อมไม่ปรารถนาสิ่งใด ๆ นอกจาก **สิ่งที่**
ไม่มีการเกิดใหม่อีกต่อไป
- 30 บุคคล...ไม่ควรที่จะตายก่อนแต่ที่จะทำให้แจ้งซึ่งโสดาปัตติผล

เลขที่	คำ	ที่มา
☐	31 บุคคลพึงเห็นด้วยปัญญาตามที่เป็นจริงอย่างนี้ว่า ‘นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา’	อ/๙๘๑
☐	32 สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์, สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา, สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นนั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่ใช่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา	
☐	33 เมื่อบุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ ชั่งตา ...หู...จมูก...ลิ้น...กาย...ใจ โดยความเป็นของไม่เที่ยง มิจฉาทิฏฐิ ย่อมละไป	อ/๙๗๘
☐	34 ความเป็นปฏิถุสในผัสสะ ย่อมปรากฏ แก่บุคคลผู้ตามเห็นอยู่ซึ่งความไม่เที่ยงในผัสสาตนะหก	ปญจก.อ. ๒๒/๓๒/๓๐. (อ/๙๙๖)
☐	35 สมาธิที่ได้ในขณะแห่งการเดิน ย่อมตั้งอยู่ได้นาน	- ปณจก อ ๒๒/๓๑/๒๙
☐	36 ความเกิดแล้วเกิดอีกเป็นอนเนกชาติ. ความเกิดเป็นทุกข์รำไปทุกชาติ.	
☐	37 สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดาพวกเธอทั้งหลาย จงยังประโยชน์ตนและท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด	
☐	38 ท่านจะพึงรู้จักความไม่มีโรค จะพึงเห็นนิพพานได้ ก็ต่อเมื่อท่านละความเพลิดเพลिनและความกำหนัด ในอุปาทานักขันธ์ ทั้งห้าเสียได้ พร้อมกับกำหนัดขึ้นแห่งธรรมจักษุของท่าน	
☐	39 พวกเธอทั้งหลาย เมื่อฉันโภชนะแต่ในที่หนึ่งแห่งเดียวอยู่จักรู้สึกความเป็นผู้มีอาพาธน้อย มีทุกข์น้อย มีความเบากาย กระจุกกระจิกมีกำลัง และมีความผาสุกด้วย	
☐	40 เธอก็เดินด้วยการตั้งจิตว่า ‘บาปอกุศลธรรมทั้งหลาย กล่าวคืออภิชณาและโทมนัส จักไม่ไหลไปตามเราผู้เดินอยู่ ด้วยอาการอย่างนี้’	อุปรี. ม. ๑๔/๒๓๖/๓๔๗
☐	41 ในกาลก่อนก็ตาม ในบัดนี้ก็ตาม เราบัญญัติขึ้นสอนแต่เรื่องความทุกข์ และความดับสนิทไม่มีเหลือของความทุกข์ เท่านั้น.	ม.ม. ๑๒/๒๗๘/๒๘๖ (พ/๒๘๗)
☐	42 เรากล่าววิญญาณ ว่าเป็นปฏิจจสมุปปันนธรรม(สิ่งที่อาศัยกันแล้วเกิดขึ้น)	ม.ม. ๑๒/๔๗๕/๔๔๒ (อ/๑๐๐๗)
☐	43 สิ่งที่เรียกกันว่า "จิต" ก็ดี "มโน" ก็ดี ว่า"วิญญาณ" ก็ดี นั้น ดวงหนึ่งเกิดขึ้น ดวงหนึ่งดับไป ตลอดวัน ตลอดคืน.	นิทาน.ส. ๑๖/๑๑๕/๒๓๒. (อ/๑๐๑๕)
☐	44 บุคคลผู้ไม่ได้มีการสดับ จะพึงเข้าไปยึดถือเอากายอันเป็น ที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้งสี่นี้ โดยความเป็นตัวตน ยังดีกว่า แต่จะเข้าไปยึดถือเอาจิตโดยความเป็นตัวตน ไม่ดีเลย.	นิทาน.ส. ๑๖/๑๑๖/๒๓๑. (อ/๑๐๑๕)
☐	45 กายนี้ ไม่ใช่ของเธอทั้งหลาย และทั้งไม่ใช่ของบุคคล เหล่าอื่น	
☐	46 มาเถิด, แม้วพวกเธอทั้งหลาย ก็จงฉันโภชนะแต่ในที่หนึ่งแห่งเดียว (คือฉันหนเดียวลุกขึ้นแล้วไม่ฉันอีกในวันนั้น)	

เลขที่	คำ	ที่มา
☐	47 เพราะสิ่งนี้มี, สิ่งนี้จึงมี ; เพราะความเกิดขึ้นแห่งสิ่งนี้, สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น เพราะสิ่งนี้ไม่มี, สิ่งนี้จึงไม่มี; เพราะความดับไปแห่งสิ่งนี้, สิ่งนี้จึงดับไป	
☐	48 สิ่งใด ที่เป็นอนัตตา พวกเธอพึงละฉันทราคะในสิ่งนั้นแหละ	
☐	49 เหตุเกิดของเวทนา เป็นทางดำเนินไปสู่ ตัณหา	อตัน
☐	50 ความดับแห่งทุกข์ย่อมมี เพราะความดับแห่งหน้ท	
☐	51 ผู้ใดเห็นโทษโดยความเป็นโทษแล้วทำคืนตามธรรม ถึงความสำรวมต่อไป; ข้อนี้เป็นความเจริญในอริยวินัยของผู้นั้น	
☐	52 ความพอใจในการสมาทานการปฏิบัติ ในศีลอันยิ่ง ของเธอต้องเข้มงวดเสมอ	ติก. อ. ๒๐/๒๙๔/๕๒๑ (ข/๒๑๒)
☐	53 ความพอใจในการสมาทานการปฏิบัติ ในจิตอันยิ่ง ของเธอต้องเข้มงวดเสมอ	ติก. อ. ๒๐/๒๙๔/๕๒๑ (ข/๒๑๒)
☐	54 ความพอใจในการสมาทานการปฏิบัติ ในปัญญาอันยิ่ง ของเธอต้องเข้มงวดเสมอ	ติก. อ. ๒๐/๒๙๔/๕๒๑ (ข/๒๑๒)
☐	55 ความหวั่นไหว ย่อมไม่มีแก่บุคคลผู้อันตัณหาและทิวฐฐิไม่อาศัยแล้ว	อุ.ขุ. ๒๕/๒๐๘/๑๖๑ (ป/๖๕๙)
☐	56 กายคตาสติของเราทั้งหลาย จักเป็นสิ่งที่เราอบรม กระทำให้มากกระทำให้เป็นยานเครื่องนำไป กระทำให้เป็นของที่อาศัยได้ เพียงตั้งไว้เรื่อยๆเพียรเสริมสร้างโดยรอบคอบ เพียรปรารภสม่าเสมอด้วยดี'	สพ. ส. ๑๘/๒๔๘/๓๕๐ (อ/๑๒๓๖)
☐	57 ความหวั่นไหวโยกโคลงแห่งกายก็ตาม ความหวั่นไหวโยกโคลงแห่งจิตก็ตาม ย่อมมีไม่ได้เพราะการเจริญทำให้มากซึ่งอานาปานสติสมาธิ	มหา. ส. ๑๙/๓๙๙/๑๓๒๒ (อ/๑๒๕๘)
☐	58 'หน้ เอ็น กระตุกจักเหลืออยู่ เนื้อและเลือดในสรีระจักเหือดแห้งไปก็ตามที่ ประโยชน์ใดอันบุคคลจะลุได้ด้วยกำลัง ด้วยความเพียร ด้วยความบากบั้นของบุรุษ หากยังไม่บรรลุถึงประโยชน์นั้นแล้ว จักหยุดความเพียรนั้นเสีย เป็นไม่มีเลย'	ทุก. อ. ๒๐/๖๔/๒๕๑ (พ/๑๑๒)
☐	59 "ความไม่มีโรค เป็นลาภอย่างยิ่ง, ความสันโดษ เป็นทรัพย์อย่างยิ่ง, ความคุ่นเคยกัน เป็นญาติอย่างยิ่ง, นิพพาน เป็นสุขอย่างยิ่ง"	อ. ขุ. ๒๕/๔๒/๒๕ (อ/๔๗๐)
☐	60 "เมื่อใด 'เธอ' ไม่มี; เมื่อนั้นเธอก็ไม่ปรากฏในโลกนี้, ไม่ปรากฏในโลกอื่น, ไม่ปรากฏในระหว่างแห่งโลกทั้งสอง นั้นแหละคือที่สุดแห่งทุกข์ละ"	อุ. ขุ. ๒๕/๘๓/๔๙ (อ/๔๕๑)
☐	61 "สมณะและวิปัสสนา เหล่านี้แล อันเธอเจริญให้ยิ่งขึ้นไปแล้ว จักเป็นไปเพื่อแทงตลอดซึ่งธาตุเป็นอนก"	ม. ม. ๑๓/๒๕๘/๒๖๐ (อ/๔๙๕)
☐	62 "เมื่อไม่ถือมั่น ย่อมไม่สะดุ้ง เมื่อไม่สะดุ้ง ย่อมประนิพพานเฉพาะตนนั้นเทียว"	ม. ม. ๑๒/๑๓๕/๑๕๘ (อ/๕๑๓)

เลขที่	คำ	ที่มา
☐ 63	“สิ่งทั้งหลายทั้งปวง อันใครๆ ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น”	สพฺพ. สํ. ๑๘/๖๒/๙๖ (ป/๒๘๙)
☐ 64	“อริยอัฏฐังคิกมรรคนี้นั่นแหละ คือหนทางให้ถึงซึ่งอมตะ”	มหาวาร. สํ. ๑๙/๑๐/๓๒ (อ/๘๓๙)
☐ 65	“หนทางมีอยู่ ปฏิปทามีอยู่ ซึ่งผู้ปฏิบัติตามแล้ว จักรู้ได้เอง เห็นได้เอง”	สํ. ที. ๙/๒๐๙/๒๖๕ (อ/๘๖๔)
☐ 66	“เมื่อความหวั่นไหวไม่มี, บัณฑิต ย่อมมี”	อุทาน. พุ. ๒๕/๒๐๘/๑๖๑ (ป/๖๕๙)
☐ 67	“เมื่อมีบัณฑิต, ความน้อมไป ย่อมไม่มี”	อุทาน. พุ. ๒๕/๒๐๘/๑๖๑ (ป/๖๕๙)
☐ 68	“เมื่อความน้อมไปไม่มี, การมาและการไป ย่อมไม่มี”	อุทาน. พุ. ๒๕/๒๐๘/๑๖๑ (ป/๖๕๙)
☐ 69	“เมื่อการมาและการไปไม่มี, การเคลื่อนและการเกิดขึ้น ย่อมไม่มี”	อุทาน. พุ. ๒๕/๒๐๘/๑๖๑ (ป/๖๕๙)
☐ 70	“เมื่อการเคลื่อนและการเกิดขึ้นไม่มี, อะไรๆ ก็ไม่มีในโลกนี้ ไม่มีในโลกอื่น ไม่มีในระหว่างแห่งโลกทั้งสอง นั่นแหละ คือที่สุดแห่งทุกข์ละ”	อุทาน. พุ. ๒๕/๒๐๘/๑๖๑ (ป/๖๕๙)
☐ 71	“เขาผลิตเพลิงยิ่งนักในสิ่งใด สิ่งนั้น ก็เป็นภัย(น่ากลัว); เขากลับต่อสิ่งใดสิ่งนั้น ก็เป็นทุกข์.”	อุ. พุ. ๒๕/๑๒๑/๘๔ (ป/๘๐๓)
☐ 72	“พึงพิจารณาใคร่ครวญ โดยประการที่เมื่อพิจารณาใคร่ครวญอยู่แล้ว วิญญาณ (จิต) ของเธอนั้น ไม่พุ่งไป ไม่ชานไปในภายนอกด้วย ไม่ตั้งสยบอยู่ในภายในด้วย”	อุปริ. ม. ๑๔/๔๑๑/๖๓๙ (ป/๒๙๔)
☐ 73	“เมื่อบุคคลมีสัมมาทิฏฐิแล้ว กุศลธรรมที่ยังไม่เกิดก็เกิดขึ้นและกุศลธรรมที่เกิดอยู่แล้ว ก็เป็นไปเพื่อความเจริญไพบูลย์โดยยิ่ง”	เอภ. ปํ ๒๐/๔๐/๑๘๒ (อ/๑๐๐๐)
☐ 74	“กามทั้งหลายให้เกิดความยินดีน้อย มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในเพราะกามนั้นมีเป็นอย่างยิ่ง”	มุ. ม. ๑๒/๑๘๐/๒๑๑ (อ/๑๐๓๗)
☐ 75	“เมื่อเธอตรึกตาม ตรงตามถึงอารมณ์ใดๆ มาก จิตย่อมน้อมไปโดยอาการอย่างนั้นๆ”	มุ. ม. ๑๒/๒๓๒/๒๕๒ (อ/๑๐๓๙)
☐ 76	“สิ่งใด มีภาวะเป็นที่รักเป็นที่ยินดีในโลก, ตัณหาอันเมื่อจะเกิด ย่อมเกิดขึ้น ในสิ่งนั้น เมื่อจะเข้าไปตั้งอยู่ ย่อมเข้าไปตั้งอยู่ในสิ่งนั้น”	นิตาน. สํ. ๑๖/๑๓๐/๒๕๔ (ป/๓๐๘)
☐ 77	“จงเห็นสิ่งซึ่งมีภาวะเป็นที่รักเป็นที่ยินดีในโลก โดยความเป็นของไม่เที่ยง, เป็นทุกข์, เป็นสภาพมิใช่ตัวตน, เป็นของเสียบแทง, เป็นภัยน่ากลัว”	นิตาน. สํ. ๑๖/๑๓๐/๒๖๒ (ป/๓๑๕)
☐ 78	“เมื่ออะไรมีอยู่หนอชรามรณะ จึงได้มี : เพราะมีอะไรเป็นปัจจัย จึงมีชรามรณะ?”	นิตาน. สํ. ๑๖/๑๒๖/๒๕๐ (ป/๔๖๒)

เลขที่	คำ	ที่มา
☐	79 “โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม หมู่สัตว์ ย่อมเป็นไปตามกรรม, สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นเครื่องรังรัด เหมือนลิ่มสลักขันยึดรถที่กำลังแล่นไปอยู่”	สุ.ขุ. ๒๕/๔๕๗/๓๘๒ (ป/๑๓๗)
☐	80 “บัณฑิตทั้งหลายย่อมเห็นซึ่งกรรมนั้น ตามที่เป็นจริงอย่างนี้, ชื่อว่าเป็นผู้เห็นซึ่งปฏิจจสมุพบาท เป็นผู้ฉลาดในเรื่องวิบากแห่งกรรม”	สุ.ขุ. ๒๕/๔๕๗/๓๘๒ (ป/๑๓๗)
☐	81 “วิญญูณนี้ ย่อมเวียนกลับจากนามรูป ย่อมไม่เลยไปอื่น”	นิตาน. ส. ๑๖/๑๒๖/๒๕๑ (ป/๔๖๓)
☐	82 “จิตนี้เป็นธรรมชาติประภัสสร แต่จิตนั้นแล เป็นจิตพิเศษจากอุปกิเลสอันเป็นอาคันตูกะจรมานั้นได้”	ทุก. อ. ๒๐/๑๑/๕๑ (อ/๑๓๑๐)
☐	83 “ความโศก ย่อมเกิดมาแต่ความรัก, ความกลัว ย่อมเกิดมาแต่ความรัก เมื่อพ้นแล้วจากความรัก, ความโศกย่อมไม่มี, แล้วความกลัว จะมีมาแต่ไหนเล่า”	ธ. ขุ. ๒๕/๔๓/๒๖ (อ/๓๖๗)
☐	84 “ความชรา มีอยู่ในความหนุ่ม, ความเจ็บไข้มีอยู่ในความไม่มีโรค, ความตายมีอยู่ในชีวิต”	มหา. ส. ๑๙/๒๘๗/๙๖๔ (พ/๕๕๔)
☐	85 “ในธรรมวินัยนี้, เธอผู้ใดเป็นผู้ไม่ประมาทแล้ว จักละชาติสงสาร ทำที่สุดแห่งทุกข์ได้”	มหา. ที. ๑๐/๑๓๙/๑๐๖ (พ/๕๖๕)
☐	86 “พวกเธอจงเป็นผู้ไม่ประมาท มีสติ มีศีลเป็นอย่างดี มีความดำริอันตั้งไว้แล้วด้วยดี ตามรักษาซึ่งจิตของตนเถิด”	มหา. ที. ๑๐/๑๓๙/๑๐๖ (พ/๕๖๕)
☐	87 “ภิกษุทั้งหลายพึงอยู่โดยชอบเถิด โลกก็จะไม่ว่างเปล่าจากพระอรหันต์ทั้งหลาย”	มหา. ที. ๑๐/๑๕๙/๑๒๘ (พ/๕๗๓)
☐	88 “พวกเธอจงเป็นผู้มีตนเป็นประทีป มีตนเป็นสรณะ ไม่มีสิ่งอื่นเป็นสรณะ: มีธรรมเป็นประทีป มีธรรมเป็นสรณะ ไม่มีสิ่งอื่นเป็นสรณะ อยู่เถิด”	มหา. ที. ๑๐/๑๑๘/๙๓ (พ/๓๕๘)
☐		